

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/292/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112215000
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičiková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7112215000.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci žalobcu Intrum Justitia Debt Finance AG, Industriestrasse 13C, 6300 Zug, Švajčiarsko, IČO: CHE-100.023.266, proti žalovanej N. P., Y., N. XXXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej OZ právna pomoc spotrebiteľom, Košice, Sofijská 13, IČO: 42 247 268, o zaplatenie 598,77 eur istiny s prísl. , odvolaní žalobcu proti uzneseniu 24C/84/2013-75 z 22.12.2014 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom.

Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a vedľajšiemu účastníkovi sa ich náhrada n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) uznesením konanie zastavil, žalovanej náhradu trov konania nepriznal, žalobcovi vrátil súdny poplatok zaplatený za žalobu 28,80 eur prostredníctvom Daňového úradu Bratislava na účet č.XXXXXXXXXX/XXXX, v lehote 30 dní odo dňa doručenia odpisu právoplatného uznesenia príslušnému daňovému úradu a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania 95,30 eur k rukám právneho zást. JUDr. Ladislava Mikluša, advokáta, v lehote do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 146 ods. 2 O.s.p. prvá veta (jeho znenie citoval) a urobil záver, že z procesného hľadiska zastavenie konania privodil žalobca, preto je povinný uhradiť trovy konania, žalovaná si náhradu trov neuplatňovala, a preto vyslovil, že žalovanej náhradu trov nepriznáva. Vo vzťahu medzi vedľajším účastníkom na strane žalovanej a žalobcom v zmysle cit. ust. rozhodol tak, že vedľajšiemu účastníkovi priznal plnú náhradu trov potrebných na účelné bránenie práva žalovanej ako spotrebiteľa. Mal za zrejmé, že po vyjadrení vedľajšieho účastníka k žalobe, v ktorom tento vzniesol námietku premlčania nároku uplatneného titulom ceny za poskytnuté služby , nárok uplatnený titulom zmluvnej pokuty pokladal za nedôvodný pre neprijateľnosť zmluvnej podmienky, žalobca na uvedenú obranu reagoval tak, že žalobu vzal späť. Trovy vedľajšieho účastníka spočívajú v trovách jeho právneho zást., keďže ho v tomto konaní zastupoval advokát. Konštatoval, že trovy právneho zást. vyčíslil podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1, § 16 ods. 3 vyhl. Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, vychádzajúc z výšky peňažného plnenia, ktorého sa právna služba týkala (t.j. 598,77 EUR), je 39,84 EUR, tarifná odmena v tejto výške patrí právnemu zást. za úkony právnych služieb: prevzatie a príprava zast. (21.5.2013), písomné vyjadrenie k žalobe (23.5.2013), spolu 79,68 EUR, právemu zást. ďalej patrí aj náhrada výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (tzv. režijný paušál) 1/100 výpočtového základu za každý úkon právnej služby, 1/100 výpočtového základu v r. 2013 bola 7,81 EUR a patrí za oba úkony právnych služieb, spolu tarifná odmena a režijný paušál 95,30 EUR. V súlade s § 149 ods. 1 O.s.p. zaviazal žalobcu priznanú náhradu trov zaplatiť k rukám právneho zást. vedľajšieho účastníka.

Proti uzneseniu, výroku o povinnosti žalobcu nahradit' ved'ajšiemu účastníkovi trovy konania 95,30 eur podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z odvolacieho dôvodu uvedeného v § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., t.j. , že súd vec nesprávne právne posúdil .

Žiadal uznesenie v napadnutej časti zmeniť a ved'ajšiemu účastníkovi náhradu trov nepriznať. V odvolaní poukázal na to, že súd je v súlade s § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa povinný prihladiť na premlčanie práva a , že on využil svoje dispozičné právo podľa § 96 ods. 1 O.s.p. (jeho znenie citoval), že v čase, kedy jeho právny predchodca podal na súde žalobu, nebolo uvedené ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa platné a účinné. Zdôraznil, že v prípade spotrebiteľských zmlúv s účinnosťou od 1.5.2014 právny poriadok určuje orgánu rozhodujúceho o nároku vyplývajúceho zo spotrebiteľskej zmluvy povinnosť prihladiť na premlčanie i bez návrhu. Poukázal na to, že legitímáciu na vstup ved'ajšieho účastníka do konania mu dáva samotný zákon, pretože sa predpokladá, že svojím aktívnym pôsobením poskytne účastníkovi, na strane ktorého v konaní vystupuje, „pomoc v spore.“ Zákon o ochrane spotrebiteľa predpokladá existenciu takýchto združení, ktoré sú založené na ochranu spotrebiteľa a jeho práv a v konaní na súde môžu byť účastníkom konania, ak sú takéto ciele hlavnou náplňou jeho činnosti. Vychádzajúc z uvedeného mal za zrejmé, že zákonodarca mal v úmysle vytvoriť priestor na vstup subjektu, ktorý bude aktívne chrániť spotrebiteľov v tzv. spotrebiteľských súdnych sporoch. Navyše, zákonodarca ich existenciu a činnosť podporuje aj tým, že na základe § 25 zákona o ochrane spotrebiteľa majú združenia na ochranu spotrebiteľa za splnenia daných podmienok právo uchádzať sa o poskytnutie príspevku od Ministerstva hospodárstva SR. Preto argument združení v znení, že ide o nemajetné subjekty, ktoré nemajú potrebné materiálne ani personálne zázemie, nie je pravdivý. Tvrdil, že tiež je namieste otázka, ako si takéto združenie už pri svojom samotnom vzniku predstavovalo svoju existenciu a najmä pomoc a ochranu spotrebiteľov, ak na to zjavne nemá predpoklady a tiež s ohľadom na skutočnosť, že nie je jedinou úlohou takéhoto združenia pomáhať spotrebiteľom v súdnom spore, že ak by súd považoval námietku premlčania za rozhodujúcu skutočnosť, mohol vo veci rozhodnúť bezprostredne po jej vznesení a na jej základe. Navyše, v súčasnosti by súd musel bez ohľadu na aktivitu ved'ajšieho účastníka na premlčanie nároku žalobcu prihladiť už z úradnej povinnosti a zohľadniť tak stav v čase jeho rozhodovania. Podporne poukázal na § 154 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého „pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásení. “, že späťvzatie žalobného návrhu nebolo v príčinnej súvislosti so vznesenou námietkou premlčania, nakoľko od uvedenej skutočnosti uplynul z časového hľadiska viac ako rok a pol a medzitým došlo k zmene v osobe žalobcu. Tvrdil, že z predmetného rozhodnutia ďalej nie je zrejmé, že by ved'ajší účastník akýmkoľvek iným spôsobom prispel k súdному konaniu a aby bolo preukázané, že v predmetnom súdnom konaní nebol ved'ajší účastník iba cudzím subjektom, ktorý sa na konaní „priživil“, a o ktorom žalovaný dokonca ani nevedel. Uviedol, že vzhľadom na vysoký štandard ochrany spotrebiteľa zákonmi a následne súdmi Slovenskej republiky je zbytočné a neúčelné, aby bol spotrebiteľ v konaní „chránený“ aj ved'ajším účastníkom s vlastným právnym zastúpením, že žalovaná ako spotrebiteľ by dosiahla v konaní rovnaký úspech bez pričinenia ved'ajšieho účastníka, a to práve z dôvodu povinnosti súdu ex offo prihladiť na premlčanie nároku. Ved'ajší účastník neuviedol žiadne iné skutočnosti ani právne argumenty nad rámec tých, ktoré je súd povinný zistiť sám z úradnej povinnosti, a ktoré by žalobcu viedli k späťvzatiu žalobného návrhu. Mal preto za potrebné uviesť, že všetky ved'ajším účastníkom uvádzané argumenty vyplývajú z príslušných ustanovení právnych predpisov platných v Slovenskej republike. Zdôvodnil, že v prípade rozhodovania o náhrade trov konania je potrebné prihladiť k všetkým okolnostiam prejednávanej veci, ktoré môžu mať vplyv na stanovenie povinnosti náhrady trov konania, ktoré boli účastníkmi vynaložené k účelnému uplatňovaniu alebo bráneniu práva, že úlohou súdu preto nie je mechanicky rozhodnúť o náhrade trov konania podľa jeho výsledku, ale zvážiť, či neexistujú ďalšie rozhodujúce okolnosti majúce podstatný vplyv na priznanie alebo nepriznanie náhrady účelne vynaložených trov. Citoval z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 7 M Cdo 1/2014 a uviedol, že otázkou účelnosti trov konania, najmä vo vzťahu k zastúpeniu účastníka konania advokátom v prípadoch hromadných a administratívne jednoduchých podaní sa vo viacerých nálezoch zaoberal aj Ústavný súd Českej republiky (napr. IV. ÚS 3259/11, III. ÚS 3303/11, I. ÚS 988/12), ktorý dospel k rovnakému záveru o ich neúčelnosti a k súladu rozhodnutí súdov, ktoré v konaniach o nepriznaní náhrady trov konania právne z dôvodu ich neúčelnosti, náhradu trov konania účastníkovi nepriznal. Účelnosť vynaložených nákladov je podmienkou priznania ich náhrady. Dal do pozornosti najmä judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v uzneseniach 2Sž/6/2014 a 2Sž/10/2014 poukázal na efektívnosť trov konania v prípade jednoduchých podaní, za aké možno v danom prípade považovať aj námietku premlčania. Tvrdil, že súd sa v predmetnom prípade nezaoberal hodnotením postupu žalobcu, ktorý sa na jednoduché podanie nechal zastúpiť advokátom, ale vo vzťahu k uplatnenej náhrade trov konania, možno jeho krok

hodnotiť ako neefektívny a trovy konania, ktoré vznikli, ako vynaložené neúčelne. Vo vzťahu k tomuto konaniu uviedol, že námietka premlčania na to, aby bola právne relevantná a súd sa ňou zaoberal, nemusí byť vznesená v žiadnej predpísanej forme a ako to vyplýva zo súčasnej právnej úpravy judikatúry súdov, v konaní ju môže podať žalovaný, ale toto právo má aj subjekt, ktorý v konaní vystupuje na jeho podporu a v prípade spotrebiteľských zmlúv ide dokonca o povinnosť súdu na premlčanie prihladiť. V Poukázal na to, že porušením práva na spravodlivý proces podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa článku 47, nie je také rozhodnutie súdu, ktorým súd neprizná účastníkovi náhradu nákladov na zastupovanie advokátom, lebo ich vyhodnotí ako účelne vynaložené. Prítom pravidlo, podľa ktorého možno úspešnému účastníkovi priznať len náhradu účelne vynaložených nákladov sa vzťahuje na akékoľvek náklady konania, a teda aj na náklady spojené so zastupovaním advokátom. " Týmto poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6MCdo/5/2013 a uviedol, že závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky možno aplikovať v aj v prejednávanej veci, nakoľko sa jedná o skutkovo a právne obdobnú prax. S prihliadnutím na princíp právnej istoty mal tiež za potrebné uviesť, že právna teória i súdna prax rozoznávajú dva základné typy záväzností rozhodnutí najvyššieho súdu, resp. súdov vyššieho stupňa, a to záväznosť kasančnú (inštančnú. t.i. v tej istej veci") a záväznosť precedenčnú (judikatórnu). Do pozornosti odvolacieho súdu dal aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, zn. I. ÚS 615/2014-11 z 28.11.2014. Ďalej uviedol, že účelnosťou trov vynaložených vedľajším účastníkom v súdnom konaní sa zaoberal aj napr. Krajský súd v Banskej Bystrici v uznesení 17Co/91/2012 a Krajský súd v Bratislave v uznesení pod 3Cob/259/2011. Tiež poukázal aj na skutočnosti uvedené v najnovšom uznesení Krajského súdu Košice 5Co/15/2014, ktorým bol zmenený výrok uznesenia súdu I. stupňa o zastavení konania a priznaní trov konania vedľajšiemu účastníkovi a na uznesenie Krajského súdu v Prešove v uznesení 12Co/69/2013. Zdôraznil, že na základe uvedeného má za to, že zákonodarca pripravil vysoký štandard ochrany spotrebiteľa a splnil tak všetky svoje záväzky vyplývajúce z európskych princípov ochrany spotrebiteľa a na základný právny predpis, na ktorom je budovaná ochrana spotrebiteľa v celoeurópskom kontexte je Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, práve od čl. 7 ods 1 tejto smernice. K skutočnosti, že ani zákonodarca nie je spokojný so vzniknutým stavom, prispieva novela Občianskeho súdneho poriadku súčinnosťou od 1.1.2015, zákon č. 353/2014 Z. z. Uvedeným právnym predpisom zákonodarca upravil postavenie a práva vedľajšieho účastníka. Žalobca mal teda za to, že nielen slovenské súdy, ale aj zákonodarca považuje pretrvávajúci stav, kedy sa právni zástupcovia vedľajších účastníkov na súdnych konaniach vedených voči spotrebiteľom zúčastňujú bez vedomia alebo dokonca proti vôli žalovaného spotrebiteľa, za nesprávny. Postavenie združenia na ochranu spotrebiteľa v predmetnom konaní tak limitoval a uprednostnil slobodnú vôľu účastníka konania pred nanúteným konaním vedľajšieho účastníka, niekedy dokonca aj proti vôli hlavného účastníka. Z uvedeného mu vyplynulo, že v Smernici Rady 93/13/EHS a Charte základných práv Európskej únie sa nenachádza ustanovenie, ktoré by upravovalo právo združení na ochranu spotrebiteľov stať sa vedľajšími účastníkmi v individuálnych sporoch týkajúcich sa spotrebiteľov, že okrem toho vedľajšie účastníctvo združenia na ochranu spotrebiteľov nemožno stavať na rovnakú úroveň ako právnu pomoc poskytovanú v určitých prípadoch podľa tohto článku osobám, ktoré nemajú dostatočné prostriedky, že uvedené vyplýva z rozsudku Súdného dvora vo veci C-470/12. Žalobca je toho názoru, že v prípade, ak by vedľajší účastník chcel a mal v úmysle poskytovať ochranu spotrebiteľovi ako slabšej strane, nie je obvyklé, aby ihneď po oznámení svojho vstupu do konania poukázal na to, že ho v tomto konaní bude zastupovať advokát bez toho, aby zistil, v akom stave a akej právnej náročnosti je ten-ktorý prípad. Žalobca preto nežiada, aby vedľajší účastník bol principiálne vylúčený z práva na náhradu trov konania, ale aby súdy prihliadali na všetky okolnosti prípadu a nerozhodovali mechanicky, ale racionálne. K právu na právnu pomoc v prípade, ak účastník konania má zamestnancov s právnickým vzdelaním alebo sám má právnické vzdelanie a napriek tomu si zvolí zástupcu z radov advokátov uviedol nález Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 84/2014 z 23. 5. 2014. Na záver uviedol, že nespochybňuje ústavné právo obsiahnuté v § 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého má každý právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, avšak toto právo na právne zastúpenie nie je právom na náhradu trov konania a v danom prípade s poukazom na uvedené argumenty nespĺňa ani svoju podstatu. Zastupovanie advokátom nezodpovedá účelu, ktorý sleduje procesné právo inštitútom zastupovania advokátom v súdnom konaní. Právo na náhradu trov konania je viazané na účelnosť vynaložených trov. Ak má byť rozhodnutie súdu o náhrade trov konania logickým ukončením celého súdneho konania, tak súd musí dôkladne zvážiť všetky okolnosti prípadu a v odôvodnení svoje rozhodnutie náležite vysvetliť. Nakoľko súd by bol povinný z úradnej povinnosti prihliadnúť na premlčanie nároku žalobcu a vedľajší účastník na strane žalovaného svojím konaním nijako neprispel k meritornému rozhodnutiu súdu a neovplyvnil konanie žalobcu, ktorý využil svoje zákonné právo a vzal návrh na začatie konania späť, v súlade s najnovšou judikatúrou

slovenských súdov mal súd vyvodiť nižšie uvedený právny záver. Správnym procesným postupom mal súd o trovách konaní vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom rozhodnúť tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov konania nepriznáva. Na základe týchto skutočností žiadal odvolaniu v plnom rozsahu vyhovieť.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že v uvedenej právnej veci súhlasí v plnom rozsahu s rozhodnutím súdu a navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

K účelnosti trov vedľajšieho účastníka uviedol, že vedľajší účastník má principiálne právo na návrhu trov konania, vedľajší účastník v tomto smere poukázal na najnovšie komentáre k Občianskemu súdному poriadku : Števíček/Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok, Komentár -I. diel, 2. vydanie, Praha: C. H. Beck, 2012, str. 331, prípadne Drápal/Bureš a kol. Občianský soudní řád I, Veké komentáre, 1. vydání: C. H. Beck, 2009, str. 607. Tvrdil, že ak by jeho trovy neboli účelne vynaložené, potom sú neúčelne vynaložené aj trovy právneho zastúpenia všetkých bánk, poisťovní, vymáhateľských spoločností, prepravných spoločností, mobilných operátorov, dodávateľov energií a iných žalobcov, pre ktorých je charakteristické, že sa dajú zastúpiť advokátom, čo je v rozpore s dennodennou realitou nielen na tomto súde ale na všetkých súdoch v Slovenskej republike. Zdôraznil, že čl. 47 ods. 2 Ústavy SR zaručuje každému právo na právnu pomoc v konaní (akomkoľvek náročnom, menej náročnom) pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Tvrdil, že je nepochybné, že vedľajší účastník je riadnym účastníkom, teda v súlade s citovaným článkom Ústavy SR aj Občianskym súdným poriadkom má právo vždy si zvoliť na zastupovanie advokáta od začiatku konania, nie iba podľa náročnosti prípadu. Okrem už uvedeného poukazoval na právny názor Najvyššieho súdu SR v uznesení Najvyššieho súdu SR 3MCdo/30/2012 zo 17.10.2013 uverejnené na WWW.najpravo.sk, že ak by mal súd prijať argumentáciu žalobcu, tak potom vzhľadom na jeho nepochybne profesionálne vymáhanie pohľadávok, by sa malo to isté pravidlo aplikovať na neho samotného a aj úkony právneho zástupcu žalobcu, keďže sú podávané hromadne, rutinne a označiť ich za neúčelne a náhradu trov konania mu nepriznať. Poukázal aj na najnovšie rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici 16Co/669/2014, 13Co/338/2014, 17Co/1411/2014 a 14Co/550/2013.

Uznesenie okrem výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom odvolaním nebolo napadnuté (§ 206 ods. 1, 3 O.s.p.), nadobudol právoplatnosť, preto v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní nebolo preskúmané.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods. 1 O.s.p.) možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p.) a uznesenie v napadnutom výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom potvrdil ako vecne správne.

Výhrady žalobcu uvedené v odvolací sú neopodstatnené.

Podľa Ústavy každý má právo na súdnu a inú právnu ochranu (článok 46 ods. 1 Ústavy) a každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi za podmienok ustanovených zákonom. Žiadnym zákonom nie je vylúčené, aby toto základné právo na právnu pomoc uplatnilo aj združenie spotrebiteľov. Do obsahu tohto základného práva na právnu pomoc nesporne patrí aj zastúpenie účastníka konania (každého) advokátom. Obsah tohto základného práva nepredpokladá, že spotrebiteľia združení v nejakom združení sú schopní uplatniť svoje základné právo na súdnu ochranu bez právnej pomoci spočívajúcej v zastúpení advokátom len z dôvodu, že sú právnickou osobou založenou a vzniknutou za špecifickým účelom ochrany spotrebiteľov, takéto združenie môže byť vytvorené aj z osôb, ktoré nemajú žiadny predpoklad, aby sa dokázali právne účinným spôsobom brániť v konaní pred príslušným súdom (znalosť procesných predpisov, ktorú nemožno stotožniť so znalosťou hmotnoprávnej problematiky ochrany spotrebiteľa), tak len zo zamerania na ochranu spotrebiteľa sa nemôže podľa odvolacieho súdu vyvodzovať, že takéto združenie je schopné zabezpečiť realizáciu základného práva na súdnu ochranu bez zastúpenia advokátom. Navyše v zákone č. 250/2007 Z.z. sa združenie uvádza vo viacerých ustanoveniach, ani jedno z týchto ustanovení a rovnako ani Občiansky súdny poriadok neukladá takémuto združeniu, aby vo veciach, v ktorých je účastníkom alebo vedľajším účastníkom v konaní pred súdmi konalo bez reálneho uplatnenia základného práva na právnu pomoc, ktoré patrí každému, vrátane zastúpenia advokátom. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na čl. 2, ods. 3 Ústavy, podľa ktorého každý môže konať,

čo nie je zákonom zakázané a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Združeniu žiaden zákon nezakazuje byť zastúpený advokátom.

V prejednávanej veci úkony vedľajšieho účastníka, sú účelnými úkonmi, prihliadajúc na obsah spisu, z ktorého vyplýva, že vedľajší účastník vstúpil do konania elektronickým podaním zo 16.5.2013, súčasťou ktorého podania bolo aj plnomocenstvo udelené advokátovi 21.1.2013.

Zároveň z obsahu spisu vyplýva, že vedľajší účastník vyjadrením z 26.5.2013 namietal neprijateľné podmienky zmluvy, pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok a vzniesol námietku premlčania nároku a následne žalobca podaním z 5.12.2014 zobral žalobu v celom rozsahu späť. Je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že vedľajší účastník namietal premlčanie nároku žalobcu 26.5.2013 v čase, keď ešte nebol účinný § 5b zák. o ochrane spotrebiteľa (nadobudol účinnosť 1.5.2014), podľa ktorého je súd povinný prihliadnuť na premlčanie v spotrebiteľských veciach aj bez návrhu a preto úkony jeho právneho zást. boli účelne vynaložené.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Vedľajší účastník mal v odvolacom konaní úspech, avšak si ich náhradu neuplatnil, žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli a žalobca nemal v odvolacom konaní úspech, preto im náhrada trov odvolacieho konania nebola priznaná.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne (§ 3 ods. 9 zák.č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.